

Емблематични дървесни видове в природните паркове

Днес в България има 11 природни парка, заемащи **276 519,1** ха, или 45 % от площта на всички защитени територии. Те се управляват от администрации, създадени през периода 1995-96 г. като управления на народни паркове към тогавашния Комитет по горите. Природните паркове Персина, Българка и Беласица са обявени по-късно, съответно през 2000 г., 2002 г. и 2007 г.

Всички природни паркове са част от Европейската екологична мрежа „Натура 2000“ и опазват значимо в световен и европейски мащаб природно и културно наследство. Представяме Ви някои емблематични дървесни видове в природните паркове на България.

Вековните кестенови гори в **планината Беласица** са най-обширните на Балканския полуостров. Те са уникални също така защото в тях се срещат редица типични средиземноморски растения като източен чинар, дървовиден плюскач, храстовдна зайчина, гръцки гърбач, храстовиден жасмин, което ги прави уникални за Европа. Кестенът е бил естествено разпространен по северните склонове на Беласица още преди 8 000 години. Беласица е райски кът за кестена и не случайно е избран за символ на планината и **Природен парк „Беласица“**. В България ядливия кестен образува локални насаждения в буковата зона по северните склонове на Беласица и Западна Стара планина над Берковица. Среща се до 1000 м надм. в. Обикновеният кестен е вид от семейство Букови. Той е топлолюбив, влаголюбив и сенкоиздръжлив. За нормалното си развитие изисква дълъг вегетационен период – 6-7 месеца. Страда от ранните есенни и късните пролетни слани. Обикновеният кестен наричаме още ядлив. Той се различава доста от конския кестен, който се среща по паркове и градини в градовете. Кестеновите дървета живеят до 700 години и повече. Кестеновите дървета живеят до 700 години и повече.

Въпреки малката си територия България е на едно от водещите места в Европа по видово разнообразие на дървесна и храстова растителност. По билните части и северните склонове на Шипченския и Тревненския дял на Стара планина, където е разположен

Природен парк „Българка“ можем да срещнем обширни масиви от букови гори, които заемат около 60% от общия горски фонд на парка. Като основен дървесен вид, букът формира ценни съобщества, интересни и за общеевропейската екологична мрежа – НАТУРА 200. Основните местообитания в ПП „Българка“ са: алпийски и бореални ерикоидни съобщества, термофилни букови гори, дъбово-габъррови гори, смесени гори върху сипеи и стръмни склонове, алувиални гори, мизийски букови гори, хидрофилни съобщества от високи треви в равнините и в планинския до алпийския пояс и др. Част от местообитанията не могат да се видят на други места: бук-лавровишна, бук-дървовидна леска, бук-воден габър, бук-мъхове, бук-черна боровинка, бук-здравец, бук-джел и уникалният триетажен хабитат – бук-тис-лавровишна с единични дървета естествена ела и планински явор. В Червените списъци или Червената книга на България фигурират тис (*Taxus baccata* L), джел, (*Picea aquifolium* L. - растителен вид, установен само тук) и планински явор (жешля - *Ascer heldreichii* Orph. ex Voiss), който е и балкански ендимит, нейчев зановец, лечебна пищялка, лудо биле (беладона), нейчево великденче, родопски силивряк, различни представители на семейство Салепови и др. Част от високостеблените букови комплекси са оформени като лесопаркове – "Градище", "Баждар", "Бакойски баир", парк "Синкевица" и др.

ПРИРОДНА ЗАБЕЛЕЖИТЕЛНОСТ “ГОЛЕМИЯ БУК”

Вековното буково дърво в естествено състояние с диаметър 3,70 м, височина 32 м и на възраст над 500 години. Природната забележителност възлиза на обща площ от 0,1 ха., основната скала е доломит, почвата е кафява горска. Природната забележителност “Големия бук” е обявена със заповед № 1078 / 13. 03. 1950 г. ДР№ 106 на МГГП. Намира се на в местността “Мъглижка поляна” край пътя от гара Кръстец за ГД „Българка”, на 6 км. от гара Кръстец и на 1100 м.н.в.

ЗАЩИТЕНА МЕСТНОСТ “ЕСТЕСТВЕНО ТИСОВО НАХОДИЩЕ“ В МЕСТНОСТТА “ИЗВОРА“

Природната забележителност е обявена със заповед № 11496 / 15. 09. 1948 г. ДР№ 110 и обхваща площ от 0,6 ха. Намира се на 9 км. югозападна посока от гара Кръстец. Тисът /отровачка / - *Taxus baccata* L. е рядък дървесен вид, включен в Червената книга на Р. България в категорията – застрашен. Тисът е дърво или храст с изключително бавни темпове на нарастване, за което е известно, че достига възраст до 4000 години. Всичките части на растението са отровни, с изключение на

червената месеста обвивка на семето, която може да се консумира. Находището е разположено на 1100 м. Надморска височина върху кафява горска почва с основна скала – доломит. Това е едно от най – големите естествени находища на Балканският полуостров. Тисът е разположен като подлес в рядка букова гора и оформя в защитената площ интересен триетажен консервационен хабитат: бук – тис – лавровишна с единично разпръснати дървета от обикновена ела и явор. Характерно за находището е, че състоянието му е добро - с плододаващи екземпляри и добър виталитет – по цяла площ има семеначета от тис на една, две, три и повече години.

Природогеографската подялба на **ПРИРОДЕН ПАРК „ВИТОША“** включва обособяването на няколко височинни пояса:

Нископланински горски (дъбов) природен пояс. Обхваща земи с надморска височина до 900 – 1200 м (23% от територията на ПП „Витоша“). Ксеротермните дъбови гори обхващат предимно северозападната, западната и южната периферия на Витоша. В дървесния етаж са представени няколко вида дъбове – горун, цер, благун. В ниската част на северните, сенчести склонове на Витоша, на височина до 800 – 900 м, както и в дълбоките долини, са разпространени мезофилни гори от обикновен габър и зимен дъб. Най-представителните гори от този тип

се намират в долината на Боянската река от квартал Бояна до Боянския водопад, по склоновете на връх Копитото, над Киноцентъра, над квартал Драгалевци.

Най-стръмните участъци със северно изложение над кварталите Драгалевци и Бояна, както и усойте на Владайското дефиле, са обрасли с нископланински букови гори. Това са най-сенчестите гори, в които и денем цари полумрак, а земята е покрита единствено с дебел пласт опадала шума. В югозападната на Парк „Витоша“ са разпространени ксерофитни широколистни гори. Определящ фактор за тяхното развитие са карбонатните скали – варовици, в които активно протича карстовият процес, а водата се просмуква в скалите. За билата и склоновете е характерно преобладаването на дъбове и келяв габър, които имат вид по-скоро на храсти с височина обикновено до 2-5 метра. Дъната на речните долини в този пояс са заети от хигрофилна растителност с участието на върби, елша и влаголюбиви треви. Счита се, че дъбовите гори в периферията на Витоша са били част от голямата *Silva bulgarica*, която се простирала от Драгоман до Ихтиман и през която „куршум не минавал“. В първите десетилетия на XX век горите били напълно унищожени не само в котловините, но и високо по планинските склонове. Днес дъбовият пояс на Витоша е в голяма степен залесен, като значителна част от горите в него (40%) са иглолистни. В Княжевския парк все още се срещат няколко стари дъба. Известен е и шествековният дъб край село Боснек. Интересен е фактът, че в пояса на дъбовите гори – на възвишението Църква (953 м) между квартал Симеоново и село Бистрица, е открито естествено находище от бял бор. Учените смятат, че причината белият бор да „слезе“ толкова ниско се корени в характерните за това място силно изветрели кварцитизовани пясъчници. На някои места в пояса са създадени смесени широколистни насаждения от липа, явор, акация и др., които разнообразяват вида на планината и допълват растителното богатство.

Среднопланински горски (буков) природен пояс. Обхваща склоновете от 1000 – 1100 докъм 1400 – 1500 м, които съставляват половината от територията на Природния парк. Най-голяма част от пояса заемат мезофилните букови гори. Стройните букове се издигат високо, а короните им са облистени толкова гъсто, че до земята не достига слънчев лъч. Букът е най-често срещаното дърво на Витоша, но поради силното човешко въздействие в миналото старите букови гори са малко. Остатъци от тях има край Драгалевския манастир, както и отделни групи дървета в смесените гори край Златните мостове, в местността Бай Кръстьо (пътеката за Комините), край село Бистрица и другаде. В

буковата гора под хижа „Есперанто“ е открито единственото витошко естествено находище на иглолистното дърво тис, наброяващо няколко десетки екземпляра.

В нашата страна видът е защитен и е включен в Червената книга на Република България, с категорията “застрашен”, както и в Приложение №3 на Закона за биологичното

разнообразие. Поради слабото естествено възобновяване се наложи да се вземат мерки за съхраняване на популацията на тиса. За целта Дирекция на Природен парк "Витоша" извършва дейности за разширяване и създаване на нови находища на вида.

Високопланински горски (иглолистен) природен пояс. Обхваща 16 % от територията на Природен парк „Витоша“. Иглолистните гори растат на надморска височина 1500 – 1900 метра. Тук доминиращ вид е смърчът. По южните склонове на Витоша иглолистните гори почти напълно липсват. Те вероятно са били унищожени за нуждите на рударството. Днес на тяхно място има обширни пасища. Остатъци от иглолистни гори още личат в недостъпните места по южния витошки склон във водосборите на реките Струма и Матница. Високопланинските смърчови гори с естествен произход образуват два големи ареала по северозападните и североизточните склонове на Витоша. Първият обхваща долината на Бистришката река и околните планински ридове. Тук още през 1934 г. е обявен резерватът „Бистришко бранище“ и оттогава човешката намеса е силно ограничена.

Другата голяма смърчова гора се намира в местностите Златните мостове и Офелиите, а трета, по-малка, има по склоновете на Голи връх. В смърчовите гори и около тях са правени залесявания с бреза, бор и бяла мура. Белият бор, който иначе е едно от най-разпространените иглолистни дървета в България, почти не се среща в естествен вид на Витоша. Бялата мура също участва единично в горите. Елата се среща като отделни екземпляри главно в сенчести и закътани места.

Субалпийски (храстов) природен пояс. Заема платата и билата над 1900 м и обхваща 11% от Природния парк. Тук е възможно развитието на ниска растителност. Това са преди всичко храсталаци от сибирска хвойна и боровинки, отделени от обширни тревни

пасажи. Според учените преди векове коренната растителност е била доминирана от клек, който постепенно е бил унищожен, за да се освободят площи за пасища на добитъка. Сега на Витоша клекът се среща в единични екземпляри само на няколко места по северния склон в местността Стената. Специфична особеност на витошката природа са високопланинските торфища. Те са се формирали в понижените участъци на обширните билни плата (особено Горното плато) в условията на значителни валежи, малко изпарение и слаб дренаж.

Чистите и смесените съобщества на обикновения бук са едно от най-големите богатства на **Природен парк „Врачанския Балкан“**. Те придават основния облик на растителността в по-високите части на парковата територия. Букът предпочита северните изложения, където влагата е повече и почвите са по-дълбоки, но може да бъде открит и по южните склонове на планината. Общо буковите гори заемат почти 20% от територията на ПП „Врачански балкан“. Това са най-запазените гори и значителна част от тях са на възраст над 100 години. Разположени са близо до билните части на Врачанската планина (900-1300м.н.в).

В смесените букови гори участие имат и обикновен габър, хиркански клен, обикновен явор, обикновена и турска леска, обикновен дрян. Специфично присъствие в състава на буковите гори в границите на парка е това на отровното лаврово бясно дърво - *Daphne laureola*. Тук е най-голямата популация на това защитено растение в България.

Буковите гори имат голямо стопанско значение и водозащитни функции, като наред с това са и много важно местообитания за фауната. Старите, стоящите мъртви или паднали дървета осигуряват естествена жизнена среда за стотици растения и животни. Подпомагат се образуването на почва, предотвратяват ерозията, формират благоприятен климат. Тези гори са приоритетни за опазване и са със съществена национална и европейска значимост.

Горските масиви на **Природния парк „Златни пясъци“** следват крайбрежната линия, обграждат курортен комплекс „Златни пясъци“ и в южната си част се свързват с венец от курортни гори на град

Варна.

Територията на парка е заета от естествени широколистни гори, съставени от дъбовете цер, блаун, космат дъб и келяв габър. За сравнително малката си площ природният парк е уникално съчетание на типични за региона дъбови гори с влажни, обрасли с лиани гори в доловете към морето и храсталаци от субсредиземноморски видове по сухите склонове. Преплетените с лиани

скрипка, повет и бръшлян дървета и гъстият храстов подлес превръщат гората в непроходима зелена джунгла.

Заливаемите гори на територията на природен парк „Персина“

Заливаемите гори имат огромно екологично значение с важни функции както за природата, така и за хората. Те са характерни за територията на Природен парк „Персина“. Те опазват редица растителни и животински видове, предпазват от брегова ерозия, задържат водите и оттам допринасят в борбата с наводненията. Много още ползи могат да се извлекат от тяхното съществуване. Тези местообитания са органически свързани с реките и това предопределя тяхното ограничено разпространение.

Разположен непосредствено на брега на река Дунав, Природен парк „Персина“ в своята територия обхваща предимно заливаеми гори. Гори, които имат лонгозен характер. Разположени на острови или по поречието на реката. Тези гори се отличават с това, че гъстотата на растителността в тях наподобява непроходима джунгла и имат огромно значение за съхранение на биоразнообразието от растителни и животински видове. Заливаемите гори осигуряват една непрекъснатата ивица крайречна растителност, която играе ролята на основна свързваща линия - биокоридор, по който се придвижват голям брой животни по време на естествените си миграции.

За бреговете на река Дунав са особено характерни колонии от чапли и корморани, закътани в клоните на върби и тополи. Именно крайречните дървета в заливаемата гора са предпочитано място за гнездене и нощуване на различни видове птици. В по –

спокойни крайречни гори могат да се наблюдават и гнезда на черен щъркел, който иначе гнезди основно по скалите. По стърчащите над водата клони на дървета паднали в реката могат да се видят кацнали земеродни рибарчета, лопатарки, корморани и други видове птици.

Заливаемата гора е предпочитано място за гнездене и на емблематичния за ПП „Персина“ морски орел. Той избира за свой дом високи дървета от бяла или черна топола. Тези два дървесни вида далеч се различават от хибридният вид тополи, по внушителния си размер и разклонената и гъста корона. От тях на територията на парка се срещат и представители на възраст над 150 години. Това е показателно, колко внушителни могат да бъдат дърветата.

Вековни дървета на остров Персин

Бялата топола се среща почти в цяла Европа. У нас е разпространена на малки групи покрай реки. Расте бързо и живее до около 400 години. Бързо растящо широколистно дърво с височина 35 м и до 2 м диаметър. Едрите клони и стъблото са покрити със светлосива до белезникаво – сива

кора, която по-късно силно се напуква и добива почти черен цвят. Листата отгоре са тъмнозелени и лъскави, а отдолу белезникаво сребристи. Бялата кора и сребристата окраска на короната придават на този вид обаятелна красота.

Черната топола може да се види най-често по речните долини, но и из равнините и широколистните гори, където е разпространена върху влажни и пясъчливи почви. Черната топола е

бързорастящо листопадно дърво с плитка коренова система.

25 m.

Реликтни видове за територията на **Природен парк „Рилски манастир“** са три изключително интересни дървесни вида, а именно Рилски дъб, Цар Борисова ела и Тис.

Черна топола

Достига на височина до 30 м. Короната е широко разперена, като една част от клоните са хоризонтални, а другите са приповдигнати. Кората на старите дървета е дълбоко напукана и тъмносива. Бялата върба е влаголюбива и студоустойчива. Расте предимно около реки. Среща се в Европа, Азия и Северна Африка, като в България това е най-разпространеният вид върба. На височина достига до

Рилски дъб/*Quercus protoroburoides*/ е реликтен вид за територията на Природен парк „Рилски манастир”. Той се различава от останалите видове дъб по това, че расте на горната граница на гората и достига до 1 750 м.н.в. Рилския дъб е описан за пръв път през 1969 г. от инж. Бузов , който е тогавашния директор на горско стопанство „Рилски манастир”. На територията на парка са открити три находища с различна възраст на дърветата, като някои от тях достигат до възраст над 200 години.

Цар Борисова ела /*Abies borisii-regis*/ е Балкански ендемит, разпространен в България и Гърция, както и реликтен вид. Видът представлява хибрид между гръцката и европейската ела. Среща се на територията на Природен парк „Рилски манастир” по долината на река Рилска в посока Тиха Рила, с ареал от 1500 до 1700 м н.в. Расте единично или на малки групи дървета в смърчови и мурови насаждения. Цар Борисовата ела е наричана още островърха ела. Латинското име е дадено от нейния откривател, немския ботаник Йоханес Матфелд, в чест на цар Борис III, през чието владичество (1925 г.) българската ела е била описана като нов вид.

Обикновен тис /*Taxus baccata*/ е защитен вид, вписан в Червената книга на България, като застрашен. Тисът е иглолистно бавно растящо дърво достигащо от 10 до 20 метра височина. Дървесината на тиса е здрава, годишните му кръгове са тесни, няма смолисти канали и не е гниеща. На територията на Природен парк „Рилски манастир” се среща, като единични бройки в района на Кирилова поляна, с надморска височина на 1500 м н.в. Трябва да се знае, че цялото растение е силно отровно, изключение правят само малките червени плодчета, които са любима храна на някои видове птици и се наричат арилуси. С цел опазването му от нежелани въздействия от страна на туристите тисът на територията на парка е обозначен и ограден.

Природният парк “Сините камъни” се намира в югоизточната част на България в Сливенска планина, Стидовска планина и възвишението Гребенец, които са част от южното било на Източна Стара планина. Природният парк “Сините камъни” е единствен в Източна Стара планина. Разположен е на значителна територия от 11380,8

ха, с цел опазване на неповторимия ландшафт, специфичните екосистеми и ценни елементи на флората, растителността и фауната в цялостния им комплекс. На

територията на парка са съхранени едни от най-добре запазените, представителни горски екосистеми от широколистни гори в Източна България. От територията на природния парк - 82,9% са гори, от които 92,4% са естествени - в голямата си част терциерни (мизийски бук), явяващи се местообитания на повечето реликтни, ендемични и застрашени видове. Защитата на екосистемите на мизийския бук е най-важния мотив за обявяването на СИНИТЕ КАМЪНИ за Народен парк преди четиридесет години и за включването на Парка в списъка на сайтовете с европейска значимост. В далечното минало Сливенският балкан, както и територията на почти цяла България, е бил покрит с непроходими гори. По време на римското владичество, с поставяне началото на рудодобива (добиване на желязна и манганова руда), е започнало масово изсичане на горите, което е продължило и през турското робство. През 1898 г. Сливенският район е бил сериозно засегнат и от стихийни бедствия. В резултат на всичко това в края на 19-я и началото на 20-я век южните склонове на планината са били значително оголени. Това подтиква сливенци към създаване на Лесовъдно дружество (първото у нас), което става инициатор за залесяване на оголените терени. В резултат на много активната залесителна дейност южните склонове на планината са покрити отново с широколистни гори.

Територията на природния парк "Сините камъни", който е разположен по южните склонове на Сливенския балкан, е покрита главно с монодоминантни и смесени широколистни гори и храсталаци с площ близо 9 000 ха. Иглолистните гори са едва около 550 ха и с малки изключения са резултат на залесяване с черен бор, бял бор, съвсем малко смърч и зелена дуглазка. Широколистните гори са представени от формациите на мизийски бук (*Fagus sylvatica* L. subsp. *moesiaca* /K.Maly/ Hjelmq.), обособени в местностите Карандила, Кушбунар, Харамията, Гунчов кайнак, Даулите, обикновен горун (*Quercus dalechampii* L.), обикновен габър (*Carpinus betulus*), цер (*Quercus cerris* L.), космат

дъб, граница (*Quercus pubescens* Willd.), източен, келяв габър (*Carpinus orientalis* Mill.) и по-малко благун (*Quercus frainetto* Ten.), и сребролистна липа (*Tilia tomentosa* Moench.). Съвсем ограничени по площ са естествените съобщества от мъждрян и незначителни от бреза, трепетлика, леска и бряст. Формациите на мизийския бук, горуна, обикновения габър и сребролистната липа заемат около 2/3 от територията на широколистните гори в парка. Те формират габърво-горуновия горски пояс, като първите три формации са типични представители на северноприсредиземноморската растителност. Характерно за присредиземноморската растителност в този пояс е, че тя включва листопадни широколистни гори от средно-европейски тип, но е с по-южни черти, характерни за средиземноморската горска растителност (Бондев, 1991). Тя е характерна за Балканския полуостров и липсва или почти липсва в Централна Европа. Формациите на цера, благуна, косматия дъб, източния габър и мъждряна са представители на ксеротермния дъбов пояс. Съобществата на източния габър, мъждряна и част от дъбовите съобщества са вторични и са се формирали на мястото на деградирани или унищожени техни предшественици от двата пояса.

Обликът на растителността в парка дават формациите на мизийския бук (30,5%), горуна (20,1%), цера (12,0%), келявия габър (10,1%), обикновения габър (6,5%) и косматия дъб (6,4%).

Широколистни високостъблени гори заемат 2829,4 ха. От тях преобладаващи са буковите формации със семенен произход. Средната възраст е 91 години. Запасът на основните насаждения е 720 295 куб.м. Голяма част от широколистните гори, намиращи се на територията на природния парк са гори и земи с основно дървопроизводителни и средообразуващи функции. Площта, която заемат тези гори е преобладаваща - 3971,7 ха (58,9%). Те имат следните важни функции: защитни и рекреационни, водоохранни, противоерозионни, вододайни. В тях има и семепроизводствени градини с площ 4,2 ха и географски култури. Рекреационни гори и земи или така наречените зелени зони са от голямо значение за местните жители и посетители на природния парк. Природният парк "Сините камъни" с благоприятното си местоположение, близостта до общинския център и благоприятните климатични условия, разнообразна природа, тишина и спокойствие и създадени условия за почивка, туризъм и спорт се е превърнал в традиционно място и символ за жителите на гр. Сливен и прилежащите населени места, както и на много чуждестранни туристи.

Зелените великани на Природен парк „Странджа“. Горите заемат над четири пети от територията на Природен парк „Странджа“. В най-голямата защитена територия в България вековните гори са 30% от горите и това е много повече от средното за страната. Естествените масиви от стари гори са най-ценните консервационно значими местообитания. Това се дължи както на обявяването на резерватите в Парка, така и на защитените местности, влизащи и в НАТУРА 2000. В тези вековни гори се срещат дървета от източен горун, благун, цер, източен бук и странджански дъб с диаметри от 1.5 – 2.0 м и възраст над 500 години. Днес на територията на Парка има обявени със заповед на Министъра на околната среда и водите общо 17 вековни дървета, от които 16 дъба и 1 бук. В процедура за влизане в регистъра на вековните дървета и обявяването им за такива по Закона за биологичното разнообразие са още 9 дъба /цер, благун и странджански дъб/ и 1 габър.

Дирекцията на Природен парк „Странджа“ подготви и издаде през 2015 г. книга за Старите гори в Природен парк „Странджа“. В нея се посочва, че като стари гори са отбелязани всички насаждения с основни дървостои над 100 години, както и гори с надлесни дървета с възраст над 100 години. С такива характеристики са над 4300 броя насаждения с обща площ на вековните гори над 27 000 ха и на с такива надлесните дървета – върху 6800 ха. Старите гори, преобладаващи от източен бук и смесени с източен горун са с подлес от зеленика, лавровишня и колхидски джелл. Те носят най-високата природозащитна и рекреационна стойност на парка. Старите благунови и церови гори заемат 17% от залесената площ на парка, докато европейско значимите гори на източния бук и източния горун заемат заедно 13% /източния бук 6% и а източния горун – 7%/.

Вековните гори, които са и острови на старостта са от огромно значение за екосистемите. Редица научни изследвания показват, че горите във фаза на старост съхраняват изключително биологично разнообразие. Този факт се дължи на характерните за тези гори микроместообитания свързани с разнообразната структура на дървостоя, големия обем на мъртвите и стари дървета, както и процесите свързани с тяхното развитие. В такива гори, в които намесата на човек е сведена до минимум намират местообитания редки и застрашени видове птици вписани в Червената книга на България.

В исторически план лесовъди, са стояли в основата на инициативите за обявяването на първата българска защитена територия – строго защитената държавна гора “Горна Еленица – Силкосия” – 1933 г., в последствие и на резерватите “Узунбуджак”, “Витаново”, “Средока”, “Тисовица”, на големите защитени местности като “Парория”, “Велека”, “Батака” и други. Лесовъдската колегия има водеща роля при оформяне на предложението за обявяване на най-голямата българска защитена територия – Парк “Странджа”, както и при убеждаването на другите заинтересованите страни през 1993-1994 г. да подкрепят предложението за обявяване на Парка в съвременните му граници.

Над 100 годишни са буковите гори в **Природен парк „Шуменско плато“**. Това е една от причините при силен вятър да падат дървета и клони в районите, където се среща

мизийския бук. Това са нормални процеси за вида, достигнал такава възраст. Мизийският бук е един от най-разпространените дървесни видове в Парка заедно с келявия габър и обикновения габър. Значителна част от горите са изкуствено създадени благодарение на упоритата работа на лесовъди и

общественост. На територията се намира и резерват „Букака“, който заема 64 ха. и е обявен за опазване на съществуващата над стогодишна букова гора.